

Sygn. akt XI Ka 1340/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SA w SO Tamara Pawlak – spr.

Sędziowie: SO Włodzimierz Śpiewła

SO Magdalena Kurczewska - Śmiech

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Marty Kowalskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015r.

sprawy D. B. (1), A. K.

oskarżonych z art. 279 § 1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 27 października 2014r. sygn. akt II K 34/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonych D. B. (1) i A. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Białej Podlaskiej do ponownego rozpoznania.

XI Ka 1340/14

UZASADNIENIE

D. B. (1) został oskarżony o to, że w okresie bliżej nieustalonym od 4 do 21 marca 2013 r w B., woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego, gdzie po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych dostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia telewizor marki E. o wartości 200zł, 2 butle gazowe o wartości 300zł oraz radio nieustalonej marki i wartości powodując tym samym straty na łączną kwotę 500zł na szkodę W. H.; tj. o czyn z art. 279 § 1 kk;

A. K. został oskarżony o to, że w okresie bliżej nieustalonym od 4 do 21 marca 2013r. w B., woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą dokonał kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego, gdzie po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych dostał się do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia telewizor marki E. o wartości 200zł, 2 butle gazowe o wartości 300zł oraz radio nieustalonej marki i wartości powodując tym samym straty na łączną kwotę 500zł na szkodę W. H.; tj. o czyn z art. 279 § 1 kk;

Wyrokiem z dnia 27 października 2014r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uznał D. B. (1) i A. K. za winnych tego, że w okresie bliżej nieustalonym od 4 do 21 marca 2013 r w B., woj. (...) przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do budynku mieszkalnego, gdzie po uprzednim wybiciu szyby w drzwiach wejściowych dostali się do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia telewizor marki E. o wartości

200złotych dwie butle gazowe o wartości 300złotych oraz radio nieustalonej marki i wartości powodując tym samym straty na łączną kwotę 500złotych na szkodę W. H. czym wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk i za to na powyższej podstawie skazał ich oraz na tożsamej podstawie wymierzył każdemu z osobna karę roku pozbawienia wolności a nadto na podstawie art. 33 §2 kk orzekł w stosunku do każdego z w/w osobna o grzywnie w wymiarze 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych; na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 2kk wykonanie orzeczonej wobec D. B. (1) i A. K. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby; na zasadzie art. 73 § 2 kk w okresie próby oddał D. B. (1) i A. K. pod dozór kuratora sądowego; na podstawie art. 63 § 1kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonym okres ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj. ich zatrzymanie w dniach 16-17 grudnia 2013 r przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny; zwolnił obu oskarżonych od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonych zarzucając:

I.obrazę przepisów postępowania art. 7 kpk mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i odtworzenie przebiegu zdarzenia objętego zarzutem aktu oskarżenia na podstawie wyjaśnień oskarżonych z pominięciem oceny innych dowodów, w sytuacji gdy:

- w oparciu o treść złożonych przez obu oskarżonych sprzecznych wyjaśnień oraz w oparciu o pozostałe przeprowadzone w sprawie dowody nie można ustalić logicznego ciągu zdarzeń wskazującego winę obu oskarżonych w popełnieniu zarzucanego przestępstwa, w szczególności nie można ustalić czasu, czasookresu i przebiegu zdarzenia, motywów które miały kierować sprawcami;

-podstawowy dowód w sprawie, na podstawie którego Sąd dokonał ustalenia stanu faktycznego, czyli wyjaśnienia oskarżonych nie jest dowodem wiarygodnym, gdyż został uzyskany przy pomocy zastosowanego przez przysługujących przymusu fizycznego i psychicznego, wyjaśnienia były odbierane etapami, zaś ich treść została wymuszona przez przesłuchujących celem udowodnienia zasadności postawionego zarzutu.

I wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych D. B. (1) i A. K. od popełnienia zarzucanego im czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna w zakresie wniosku o uchylenie wyroku z przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania; choć nie wszystkie argumenty zawarte we wniesionym środku odwoławczym są słuszne, przyznać należy, że Sąd I instancji dopuścił się uchybień procesowych, mogących mieć wpływ na treść finalnego rozstrzygnięcia.

Przede wszystkim jednak – z urzędu – stwierdzić należy iż Sąd Rejonowy całkowicie pominął konieczność rozważenia, czy w sytuacji, kiedy jeden obrońca broni dwóch oskarżonych, mających popełnić przestępstwo „wspólnie i w porozumieniu” nie zachodzą przesłanki z art. 85 § 1 kpk stanowiącego, że jeden obrońca miał bronić kilku oskarżonych, jeżeli ich interesy nie pozostają w sprzeczności. Należało zatem – dla „oczyszczenia przedpola” dokonać pod tym kątem analizy wyjaśnień podejrzanych złożonych w postępowaniu przygotowawczym i rozważyć podjęcie decyzji procesowej z art. 85 § 2 kpk.

Przechodząc do oceny zarzutu odwoławczego – obraży art. 7 kpk, należy uznać go za trafny o tyle, o ile dotyczy on jednostronnej i pobieżnej oceny dowodów m.in. wyjaśnień oskarżonych (wcześniej podejrzanych) bez poddania ich wnikliwej analizie, w powiązaniu z innymi dowodami.

Z uzasadnienia wyroku wynika, iż pierwszoplanowe znaczenie Sąd nadał wyjaśnieniom oskarżonych (podejrzanych) złożonych w postępowaniu przygotowawczym, do czego miał pełne prawo. Rzecz jednak w tym, że oskarżony D. B., w krótkich odstępach czasu przesłuchiwany był trzykrotnie i za każdym razem wyjaśnienia te różniły się od

poprzednich istotnymi stwierdzeniami zarówno co do zakresów własnej odpowiedzialności, przebiegu zdarzenia (zdarzeń), przejawów własnej aktywności oraz aktywności współoskarżonego A. K.. Skoro tak, w uzasadnieniu wyroku te poszczególne wyjaśnienia powinny być wnikliwie przeanalizowane i ocenione co do ich wiarygodności (lub nie).

Wymogów, określonych w art 424 § 1kpk nie spełnia przytoczenie in extenso wszystkich wyjaśnień oskarżonych, bez skupienia się na istotnych niekonsekwencjach i różnicach i bez jednoznacznego określenia, które – i dlaczego – wyjaśnienia zostały uznane za wiarygodne a którym Sąd odmówił takiego przymiotu; wymogów tych nie spełnia wywód na str. 10 uzasadnienia wyroku.

Z tegoż uzasadnienia wynika nadto, iż dowodami na podstawie których Sąd ustalił stan faktyczny są zeznania świadków: K. K. (1) i I. O., zawierające daty i godziny zaobserwowanych zdarzeń, dotyczących okoliczności niniejszej sprawy. Sąd nie poddał tych zeznań analizie ani ocenie mimo, iż - z jednej strony - precyzują czas popełnienia zarzucanego czynu - 18 i (lub) 19 marca 2013r. z drugiej zaś – podważają ustalenia sądu o ciągłości i zwartości w czasie działania oskarżonych – od dokonania włamania po wyzbycie się skradzionych przedmiotów. Skoro zeznania w/w świadków nie zostały przez Sąd zdyskwalifikowane i na ich podstawie podjęto próbę rekonstrukcji zdarzenia, zastrzeżenie budzi stanowisko sądu co do czasokresu, w którym czyn miał być popełniony oraz uznanie (de facto) tych zeznań jako „nieostre i niepewne stwierdzenia”

Wskazane uchybienia – obraza art. 7 kpk ale także art. 410 kpk i 424 kpk. - skutkowały uchynieniem zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu I instancji do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy - z uwzględnieniem poczynionych wyżej uwag i wyeliminowaniem stwierdzonych uchybień, po rozważeniu istnienia przesłanki z art. 85 § 1 pk – przeprowadzi ponownie postępowanie dowodowe: przesłucha oskarżonych (o ile nie skorzystają z prawa do odmowy wyjaśnień) oraz świadków J. O. i K. K. i ich wyjaśnienia (zeznania) złożone w toku całego postępowania podda wnikliwej analizie a następnie ocenie, uwzględniającej wymogi art. 7 kpk, co do pozostałych dowodów Sąd może poprzestać na ich ujawnieniu, stosownie do art. 442 § 2 kpk; zebrany i należyście oceniony (w całości) materiał dowodowy stanowić winien podstawę poczynienia stanowić winien podstawę poczynienia nie budzących zastrzeżeń ustaleń faktycznych, uzasadnienie wyroku – o ile zostanie sporządzone winno odpowiadać wymogom art. 424 § 1 i 2 kpk.

Końcowo stwierdzić należy, co następuje: wobec wskazanych wyżej uchybień procesowych nakazujących uchylenie wyroku, przedmiotem rozważań sądu odwoławczego nie było ustosunkowywanie się do zasadności (lub jej braku) zarzutu wymuszenia przez policjantów złożenia wyjaśnień przez ówczesnych podejrzanych; ocena ta należeć będzie do sądu meriti. Na tym etapie wskazać jedynie należy, iż za wystarczającą przesłankę dla przyjęcia tezy apelacji w tym zakresie nie może być postawienie w stan oskarżenia funkcjonariuszy policji w innej sprawie.

Włodzimierz Śpiewła Tamara Pawlak Magdalena Kurczewska - Śmiech